



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: O. C., narozená X, státní příslušnost X (dále jen X), t.č. bytem X,
zastoupená: Mgr. Petra Severová, advokátka, se sídlem 5. května
163, 356 01 Sokolov,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 15.9.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2020 č.j. OAM-
372/ZA-ZA11-VL13-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce Mgr. Petře Severové se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2109830891/2700, VS: 392020.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 15.9.2020** téhož dne předanou k poštovní přepravě a soudu doručenou dne 16.9.2020 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2020 č.j. OAM-372/ZA-ZA11-VL13-2020, kterým bylo rozhodnuto ve věci její žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Součástí žaloby učinila žalobkyně i **žádost o ustanovení zástupce**. Usnesením ze dne 8.10.2020 č.j. 60 Az 39/2020-19 jí byla ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Petra Severová, se sídlem 5. května 163, 356 01 Sokolov.
3. **V doplněné žalobě** žalobkyně mimo jiné uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, když žalovaný překročil meze správního uvážení. Dále vyjádřila přesvědčení, že splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nezohlednil její objektivní obavy z návratu do země původu, kde panují obecně známé nevyhovující politické a společenské podmínky a v odůvodnění rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že žalobkyně je státním příslušníkem X, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 32/2015 Sb., ze dne 3.12.2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika (dále jen **ČR**) považuje X za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalovaný se žádným způsobem nevypořádal se skutečností, že v X se nachází oblasti s vyhrcozenou politicko-společenskou situací, a to např. X. Z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, zda žalovaný vyloučil pobyt žalobkyně v oblasti X. Žalobkyně označila důvody, pro které žádala mezinárodní ochranu, a to útisk a nátlak ze strany neznámých osob z důvodu, že pobývala v Rusku a neusiluje o opětovné připojení X k Rumunsku, a na ni a její rodinu je útočeno z důvodu politických, kdy její dcera je politicky angažovanou osobou. Je všeobecně známou skutečností, že asi pětina X stojí o připojení k Rumunsku. Obyvatelé X, jsou rozděleni na příznivce úzkých vztahů s Ruskem a ty, kteří chtějí zůstat nezávislími a dále menšinu, která stojí o připojení k Rumunsku. Od roku 2018 se konají v X rozsáhlé demonstrace obyvatel za připojení k Rumunsku. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal se skutečností, že společnost v X je rozdělená a došlo k vyhrcození vztahů skupin podporujících jejich politické přesvědčení. Dcera žalobkyně se zapojila do politického dění v X a z tohoto důvodu se terčem psychických ataků stala žalobkyně se svým manželem. Žalovaný tedy nesprávně posoudil skutkový stav věci a skutečnosti uváděné žalobkyní odůvodňují kladné posouzení žádosti ve smyslu § 12 až 14b zákona o azylu. Žalobkyně má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání politických názorů dcery, v podstatě jí bylo již vyhrožováno a bylo na ni útočeno. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobkyně společně s žalobou také požádala o **přiznání odkladného účinku žalobě**. Její návrh byl odmítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 8.10.2020 č.j. 60 Az 39/2020-17.
5. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 11.8.2020 č.j. OAM-372/ZA-ZA11-VL13-2020** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítá jako zjevně nedůvodná. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 9.7.2020 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Následně dne 21.7.2020 poskytla údaje k podané žádosti a současně s ní byl

proveden pohovor, z něhož mimo jiné vyplynulo, že vycestovala z vlasti, protože se bála o svůj život a život její rodiny, neboť jim tam vyhrožovali. Dále uvedla, že do ČR přicestovala z toho důvodu, že je zde její dcera i syn a její vnuci. Dále uvedla, že nikam nejezdila a byla pouze v ČR a nic jiného neznají. Po dotazu uvedla, že když vyhrožovali všem dohromady, tak vyhrožovali i jí. Dle jejích slov neví, kdo konkrétněji vyhrožoval, protože je nezná a nikdy ty lidi neviděla osobně. Dále upřesnila, že s těmito lidmi bylo v telefonickém kontaktu, a naposledy jí bylo vyhrožováno asi v prosinci 2019 a celkem asi čtyřikrát až pětkrát. K tomu, jak konkrétně jí bylo vyhrožováno, uvedla, že mezi sebou mluví rusky a nějakým lidem se to asi nelíbilo. V X existují skupiny mladých lidí, kterým se nelíbí, když X mluví rusky, proto jim říkali, aby odcestovali a volali jim a říkali jim, že jsou Rusové a nemají v X co dělat. Dle ní se jednalo pouze o slovní výhrůžky a k ničemu jinému nedošlo. Dále uvedla, že pak jim ale začali vyhrožovat i kvůli dceři a tito lidé jim rozbili okna a popsala, že výhrůžky kvůli dceři začaly v listopadu 2019, a pak jim vyhrožovali velice často, začalo to telefonickými výhrůžkami, to bylo asi třikrát týdně a pak jim asi čtyřikrát rozbili okna. K rozbití oken došlo po páté, asi 10.1.2020, což bylo nejhorší, a proto se rozhodli odjet. Žalobkyně uvedla, že neví, kdo jim kvůli dceři vyhrožoval, a dodala, že ty lidi nezná; ona ani její manžel se dle jejích slov politikou vůbec nezabývájí a neví, do čeho se jejich dcera zapletla a neví, jak se politicky a angažovala. Poté dodala, že nyní jí dcera řekla, že se nějak angažovala v X proti korupci a byla členkou nějaké politické strany, dle žalobkyně se strana jmenuje R. U., ale neví, jestli byla její dcera oficiální členkou. Dále doplnila, že se její dcera účastnila nějakých mítinků a kvůli tomu musela v roce 2019 odjet do ČR a oni ji doprovázeli, ale žádné bližší informace o její aktivitě nemá. Dále uvedla, že podávali žádost na policii kvůli rozbitým oknům a říkali jim, že to projednají, žádost dle jejích slov poslali v prosinci 2019 a v lednu 2020 pak volali policii, když jim naposledy rozbili okna a policie přijela. Žalobkyně také potvrdila, že se policii jejich problémy zabývala, ale neví, jestli ty pachatele nakonec našli, protože v lednu 2020 odjeli z X, báli se. Nechtěli se stěhovat v rámci X, protože se báli, že by je mohli zase najít, jejich dcera jim volala, aby přijeli za ní. Žalobkyně potvrdila, že nikdy neměla ve vlasti žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Ve vlasti dle jejích slov nebyla ani trestně stíhaná; neměla žádné problémy při vycestování z vlasti a jiné problémy než zmíněné v X neměla. K tomu, zda by žalobkyni hrozilo po návratu do vlasti nějaké nebezpečí, uvedla, že neví a nedokáže popsat, co by se mohlo stát, možná by ty výhrůžky dle jejích slov byly ještě horší. Závěrem pohovoru žalobkyně potvrdila, že uvedla všechny důvody, pro které opustila vlast a pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany a nic nechtěla uvést dalšího.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je obava z výhrůžek neznámých osob kvůli jejich dceři, která se dle ní měla nějakým způsobem angažovat proti korupci. Správní orgán, tj. žalovaný, při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni vycházel především z jejích výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně vycházel z Informace OAMP X: Hodnocení X jako bezpečné země původu, stav: červen 2019, ze dne 12.6.2019 a Informace MZV ČR, č. j. 144431 -6/2019-LPTP ze dne 7.2.2020. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný také odkázal na § 16 odst. 2 zákona o azylu a uvedl, že dle § 2 vyhlášky

Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen **prováděcí vyhláška**) ČR považuje X za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V X obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a jeho občané nebo osoby bez státního občanství ho neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. X rovněž ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.

Správní orgán shledal na základě výše uvedených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v X a na základě výpovědi žalobkyně, že v jejím případě lze X považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že žádá o mezinárodní ochranu, protože se obává výhrůžek neznámých osob mimo jiné kvůli jejich dceři, správní orgán považuje vyjádření žalobkyně o jejím pronásledování za ničím nepodložené a čistě účelově uvedené se snahou dodat závažnosti jeho azylovému příběhu, kdy důvodem její žádosti je zjevně prostá legalizace pobytu v ČR. Správní orgán dále upozornil, že žalobkyně ani nebyla schopna objasnit, proč jim měl někdo vyhrožovat a o koho se vlastně mělo jednat. Žalovaný k výše uvedenému doplnil, že žalobkyně nevyužila žádnou z forem právní ochrany dostupné v její vlasti a na nikoho se s žádostí o pomoc v souvislosti s výhrůžkami neobrátila. Údajně sice žalobkyně podala stížnost na policii, dále však nikoho o pomoc nekontaktovala, když se mělo jednat o opakované vyhrožování a opakované rozbití oken, nijak svou situaci tedy dále neřešila a omezila se pouze na konstatování, že z toho nebyl žádný výsledek. Žalobkyně v průběhu správního řízení nikterak neprokázala, že v jejím případě nelze X za bezpečnou zemi původu považovat. Správní orgán tak shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, a žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou. Dále bylo uvedeno, že podle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo mu hrozí vážná újma podle § 14a.

6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 5.11.2020** mimo jiné popřel oprávněnost důvodů uvedených žalobkyní a pokud jde o její tvrzení, že žádá o mezinárodní ochranu, protože se obává výhrůžek neznámých osob kvůli jejich dceři, správní orgán považoval vyjádření žalobkyně o jejím pronásledování za ničím nepodložené a čistě účelově uvedené se snahou dodat závažnosti jejímu azylovému příběhu, kdy důvodem její žádosti je zjevně prostá legalizace pobytu v ČR. Dále upozornil, že žalobkyně nebyla schopná objasnit, proč jim měl někdo vyhrožovat a o koho se vlastně mělo jednat. ČR považuje X za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V X obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo

vnitřního ozbrojeného konfliktu a jeho občané nebo osoby bez státního občanství ho neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. X rovněž ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv. Podle obstaraného materiálu Hodnocení X jako bezpečné země původu z června 2019, je X parlamentní demokracie. Ústava X definuje zemi jako pluralitní demokracii se zákonodárnou a výkonnou mocí a nezávislým soudnictvím i jasným rozdělením pravomocí. Legislativní pravomoc je svěřena jednokomorovému parlamentu. V zemi se konala 30.10.2016 historicky první přímá volba prezidenta a do čela země byl zvolen proruský politik Igor Dodon. Poslední volby do parlamentu X se uskutečnily 25.2.2019 a dle pozorovatelů OBSE byly volby svobodné a spravedlivé. Správní orgán poukázal také na tvrzení žalobkyně, že jejím cílem je zůstat v ČR s jejími dětmi, protože zde dlouhodobě žijí a vyjádřil přesvědčení, že skutečným motivem současné její žádosti o mezinárodní ochranu v ČR je snaha o legalizaci pobytu. Nelze ani pominout zjevnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalobkyně, neboť se tak rozhodla učinit až poté, co jí zde končil pobyt povolený na základě bezvízového styku. Správní orgán v této souvislosti konstatoval, že legalizace pobytu na území ČR nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany, a také opakovaně zdůraznil, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, je poskytována na základě úzce vymezených a zcela odlišných kritérií než jiná pobytová oprávnění a rozhodně ji nelze zneužívat ve snaze legalizovat si pobyt. Žalobkyně rovněž výslovně uvedla, že ve své vlasti nikdy neměla problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení, a potvrdila, že v X ani neměla žádné problémy se státními orgány; nikdy se politicky neangažovala a neúčastnila se žádných politických akcí. Žalovaný tedy shromáždil za účelem vydání rozhodnutí podklady, na základě kterých byla žádost žalobkyně posouzena a všechny obstarané informace jsou součástí spisového materiálu. V této věci proto byla žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

7. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 11.8.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 5.11.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 11.8.2020 žalobkyni předáno dne 7.9.2020.
8. **Podáním ze dne 15.3.2020** zástupkyně žalobkyně sdělila soudu, že souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání.
9. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právníkou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právníků osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2,**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

10. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobkyně ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
11. Dle **§ 16 odst. 2 zákona o azylu** „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
12. Podle **§ 16 odst. 3 zákona o azylu** „Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neurvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
13. Dle **§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu** „Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,
 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.“
14. Podle **§ 2 bod 15 prováděcí vyhlášky** se X, s výjimkou X, považuje za bezpečnou zemi původu.
15. Nejprve krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). Výrok v dané věci o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 správního řádu). Jak vyplývá ze správního spisu i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jakož i z podkladů pro rozhodnutí a hodnocení důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále z obsahu pohovoru o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21.7.2020, byly aplikovány žalovaným v potřebném a dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok žalovaného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené vychází především z

toho, že X je považováno za bezpečnou zemi původu, na což navazuje posouzení dle § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu. Tyto okolnosti žalovaný v rozhodnutí výslovně zmínil.

16. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.
17. K námitce, že z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, zda žalovaný vyloučil pobyt žalobkyně v oblasti X, soud uvádí, že sama žalobkyně uvedla, že místem jejího posledního pobytu ve vlasti je X, které se nachází v severním X, tedy místo posledního pobytu žalobkyně nespadá do oblasti X, které jako jediné tvoří výjimku ze začlenění X mezi tzv. bezpečné země původu.
18. Ve vztahu k námitce k povinnosti zjistit dostatečně skutkový stav lze opakovaně odkázat na výslovné znění § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (srov. např. také usnesení ze dne 14.3.2014 č.j. 5 Azs 23/2013-19). Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) v této souvislosti již dříve konstatoval, že *„označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“* (rozsudek ze dne 30.9.2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70). X je podle § 2 prováděcí vyhlášky na seznamu zemí, které ČR považuje za bezpečné. Bylo proto na žalobkyni, aby prokázala, že v jejím případě tato domněnka neplatí, což neprokázala.
19. Žalovaný byl proto v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobkyně s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že X lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 15., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti X, jako země původu. I přesto jsou však součástí správního spisu zprávy Ministerstva vnitra – konkrétně Informace OAMP X: Hodnocení X jako bezpečné země původu, stav: červen 2019, ze dne 12.6.2019 a Informace MZV ČR, č.j. 144431-6/2019-LPTP ze dne 7.2.2020. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobkyně není osobou, která by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany. Současně soud považuje žalovaným použité informace o zemi původu za dostatečně objektivní i aktuální, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 11.8.2020 a zprávy Ministerstva vnitra jsou datovány k 12.6.2019 a 7.2.2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

20. V dané věci žalobkyně tvrdila, že se obávala výhružek neznámých osob kvůli jejich dceři, která se dle ní měla nějakým způsobem angažovat proti korupci. K tomu soud na okraj poznamenává, že uvedené jednání nespadá pod žádný z důvodů pro možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu (tj. pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě), mohlo by se maximálně jednat o důvod pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu (hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy a nemožnost či neochota využít ochrany ze strany státu původu). Jestliže však žalobkyně obavu vážné újmy vztahovala toliko k rozporování presumpce X jako bezpečné země původu, byla ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu povinna svá tvrzení prokázat. To ale neučinila, když spíše obecně vylíčila svou údajnou situaci, avšak již k namítaným skutečnostem neunesla důkazní břemeno. Za tohoto stavu byl proto správný závěr žalovaného vyhodnotit jeho žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou a jako takovou ji zamítnout.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
23. Žalobkyni byla pro řízení o žalobě ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Petra Severová a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s). Ustanovené zástupkyni byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jí uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 15.3.2021, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s), a to ve výši 1.428,-Kč z částky 6.800,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenované advokátce z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet č. 2109830891/2700 pod VS: 392020 (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. března 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.